

Starý Bodrík a vlk

Mal bača psa Bodríka, ktorý mu už od rokov čujno varoval ovce, ako vo dne, tak i v noci, že vlk ani zblížiť sa nesmel ku košiaru. Ale čože, keď už starý Bodrík ochromel a nemal ani zuba?

"So starým psom iba na smetisko!" riekol bača. "Načo chovať starú psinu, keď viac nevládze?"

Mladého psíka ale nachovali, pohladkali a pustili von ku košiaru.

Ležal starý Bodrík o hlade na smetisku a bolo mu ľúto, čo to porobilo sa s ním. Prišla noc. Mladý pes zaliezol do budy a vystieral sa tam na podstlanom pazderí. Starý Bodrík čujno spával; obadal vlka aj teraz. Chcel preskočiť cez plot, ale nohy nevládali, lebo bol vyhladovený. Smutno uľahol zasa a pomyslel si: "Keď ja nemám čo, nech má vlk pod zuby!" Ani nezašteká.

Ide si ráno bača ovce dojiť, a tu jedna chybí. Po nečase svitlo bačovi v hlave: "Ech, veru, keby starý Bodrík bol striehol, nebol by vlk ovcu odniesol!"

Nuž veru starého Bodríka privolať zasa k sebe, pekne ho pohladkal a dobre nachoval. Starý Bodrík ovíjal sa mu okolo nohú a skákal od radosti. Večer neležal na smetisku, ani v búde, ale obchádzal okolo košiaru, bo vedel, že kde vlk navnadil sa raz, tam príde aj druhý raz. Vlka si aj prišiel, ako na bezpečné.

Ale tu postavil sa Bodrík proti nemu:

"Čože ty tu chceš?"

"Nuž, čo chcem, ovcu chcem!" povie vlk.

"Chod', oplán, ja ti ovce nedám!" zavrčal na neho Bodrík.

"No, len mi ju daj, bude nám do spolku; jednak ťa gazda nechová."

"S vlkom spolky - čert berie ovce i volky!" odpovedá mu starý Bodrík. "Mňa včera gazda nenachoval, bol som lačný a slabý, nuž tebe ľahko bolo ovcu odniesť; ale ma dnes gazda nachoval dobre, zasa som mocný dost', a ovcu ti nedám."

"Keď mne ty ovcu nedáš, hotuj sa so mnou na potýčku! Či vieš, čo je to?" duril sa vlk.

"A veď, keď ti taká d'aka, hotuj sa ty sám. Čím odbavím si postriežku okolo košiaru, hneď za rána postavím sa ti tamto v hore a budeme potýkať sa! Či vieš?"

Vlk na to iba zavrčal a bežal do hory zháňať, lebo chcel vyvísiť sa už teraz na starom Bodríkovi. Vyhľadal si medveďa a líšku, aby mu pomáhali.

Pes už dobre poznal vlčie obyčaje, nešiel sám do hory, ale vzal so sebou prašnú sviňu a starého kocúra, ako dávnych dvoranov svojich. I sám síce už napadúval na jednu nohu, i títo už neboli mladí, ale zato verní a vyskúsení kamaráti.

Keď medveď a líška zazreli prichádzajúcich, preľakli sa náramne.

"Ľa, bračekovci," zvolal medveď, "páčte, ako ten prvý neprestajne zohýna sa; ten iste skaly zbiera, ktorými nás ubije."

Pes napadúval a medveď myslel, že čo raz uhnul sa, to skalou zdvihol.

"Ľaľa, ten druhý," zvolala líška, "seká šabl'ou okolo bokov!"

Oháňal sa kocúr chvostom dohora, a líška myslela, že to šabl'ou blýska.

A keď ešte začuli sviňu rochtať, poznali ju po hlase, že je prašná a že tá v takom spôsobe žartu nezná, nuž veru ani oni nebrali vec na žart, medveď vydriapal sa na strom a líška uskočila do tnie.

Keď naši kamaráti došli do hory, kocúr vrčal si veselo: "vrní-vrní-vrní." Líška rozumela, že v "tfní, v tfní", a chce zrovna na ňu skočiť. Nečakala, vyskočila z chraști a zoberala preč. Prašná sviňa začala pod medveďom roch-tať: "hr-hr-hr." Medveď rozumel "hor-hor", že zná, že je on tam hor a ona chce pod ním korene stromu podryť, bo i kruté rýpala rypákom svojím. Tu ani tento nemeškal, ale skočil dolu a bol aj on za horami, za dolami. Ostal vlk sám a bol rád, keď len mohol ufujazdiť aj on s celou kožou.

Starý Bodrík ale zahavkal, až hora ozvala sa. Bol rád, že mu kamaráti pomohli a divokov zahnali ďaleko za hory. Od tých čias bolo mu na košiaru dobre až do smrti.